

nytte at sige, at de skulle have Tilladelse. Jeg antager, at en saadan Tilladelse for de højere Embedsmænds Vedkommende praktisk taget vilde blive en ren Formsag. Det er ikke værd at sætte sig imod, at en Embedsmand fik en Bestilling, som han interesserede sig for, og som kunde bringe ham en Indkomst, der maaske var et nødvendigt Tillæg til hans Indtægter. Men det kan vel ikke være andet her.

Derimod synes jeg, at overfor de højere Embedsmænd, der vel at mærke ikke have gjort noget som helst, som de ikke maatte, thi jeg antager, at de fleste højere Embedsmænd, der have saadanne Bierhverv, have faaet Tilladelse — det antager jeg, thi jeg har hørt det, men jeg kan ganske vist ikke forstaa, at de have søgt Tilladelse, thi hidtil har ikke noget Menneske kunnet forbyde det; men de have altsaa enten faaet Tilladelse til det eller have efter Loven haft Ret til at gøre det, de have gjort —, maa man sige, at de, og det sker sandsynligvis i mange Tilfælde, ere gaaede ind i de højeste Stillinger netop under den Forudsætning, at Gagen vilde blive suppleret ved Bierhverv, saaledes at de kunde paatage sig den Repræsentation og føre hele det Liv, der en Gang efter de almindelige Forestillinger er forbundet med disse højere Embeder, og at det derfor ikke gaar an at tage disse Stillinger fra dem lige straks og endnu mindre, som man gør i Lovforslaget, at sige til dem, at de godt maa sidde med disse Bierhverv til 1917. Jeg beder de Herrer betænke, hvad det vil sige for en af disse Embedsmænd, hvis denne Lov blev vedtagen, at sidde i den Tid med et Embede, som altsaa Folketinget, Landstinget og Kongen have erklæret for at være uforeneligt med deres Stillinger, sidde med det til 1917 for det sølle Mammons Skyld! Det vil næsten være en uholdbar Stilling, og det skulde ikke undre mig, om de fleste af disse Embedsmænd, nemlig alle, der kunne taale det, vilde sige: Vi ville ikke være i den falske Stilling; det, at vi maa sidde til 1917, vil sige, at vi maa gaa straks, det blive vi praktisk taget nødte til. Man er, saa vidt jeg har kunnet se, i vor Lovgivning, hvor man er skreden til lignende Foranstalt-

ninger — og det er tidt, man maa skride til Foranstaltninger, der kunne krenke Enkeltmands Ret —, aldrig gaaet til Værks paa den Maade. Man har altid respekteret dem, der i god Tro og paa fuldstændig lovlig Maade ere gaaede ind i en Stilling, paa den Maade, at man har sagt, at de maatte beholde deres Rettigheder, saa længe de levede og forbleve i Embedet. Jeg skal nævne et Eksempel. Det vil være de Herrer bekendt, at tidligere vare særlig Retsbetjente, men ogsaa flere andre, lønnede med Sportler. Det bevirkede, at visse Embeder vare overordentlig vellønnede, idet der indkom uhyre Sportler, efterhaanden som Samfundet udviklede sig, og der kom Liv i alle Ting. Det var urimeligt at lønne paa den Maade. Jeg har hørt fortælle, at der var Retsbetjente, der havde 30—40,000 Rigsdaler aarlig gennem Sportler. Det var navnlig Folk i Københavns Omegn, eftersom Bebyggelsen af Byen tiltog. Man besluttede derfor ved Loven af 19. Februar 1861, at Sportelønningen for Fremtiden skulde ophøre, men det skete rigtignok saaledes, at samtlige Embedsmænd, der vare i Embedet, beholdt denne Lønningsmaade, saa længe de vare der, der var ikke Tale om at sætte en Grænse, hvorefter Sportelønningen skulde ophøre. Og dette blev overholdt loyalt, det gik ikke saaledes til, at man skyndte sig at afskedige de Folk, der havde Sportelønning, for at faa billigere Embedsmænd i Stedet. Nej, jeg kan erindre, at f. Eks. daværende Landstingsmand Oxenbøl, der vistnok var den sidste sportelønnede, sad som sportelønnet i Henhold til Loven af 19. Februar 1861. Hvis man vil give saadanne Regler vedrørende de højere Embedsmænd, skulde man i det mindste tillade dem, som før Lovens Ikrafttræden vare komne ind i en saadan Stilling — med eller uden Tilladelse, det var jo lige lovligt —, at beholde denne Stilling, saa længe de vare i Embedet. Derfor var man jo ikke afskaaren fra at skride ind, ifald det skulde vise sig, at nogle af de Stillinger, de vedkommende havde paataget sig, vare uheldige for deres Embedsvirksomhed i Henhold til den nugældende Lov. Jeg vil bede de Herrer inden tredie Behandling betænke, om det ikke skulde være muligt at indføre den Billighedsbestemmelse, at de højere Embedsmænd beholdt det, de allerede have, indtil de afgik. Skulde det ikke være muligt at faa dette igennem, vilde jeg for mit Vedkommende meget foretrække, at man sagde: Naa, ja, vi gribe altsaa bru-